

Een jongen en een uitvindster

Mannetje Bas doet het niet goed op school. Daar is hij veel te slim voor. Liever dan in de klas is hij bij de bejaarde uitvindster Mamoos. De mensen zeggen dat ze gek is.

‘Mamoos is slimmer dan alle schoolmeesters en schooljuffen samen,’ zegt Mannetje Bas. Hij wil later uitvinder worden en Mamoos zal hem alles leren. Niemand weet hoe oud ze is. Misschien al meer dan honderd jaar. Hij durft het haar niet vragen.

Elke dag na schooltijd haast Mannetje Bas zich naar Mamoos. Ze woont alleen. Haar huis staat krom en heeft overal rimpels. Het is vast al meer dan honderd jaar oud. De bomen en struiken eromheen worden al jaren niet meer gesnoeid. Mannetje Bas rent langs een kronkelpaadje de verwilderde tuin door tot aan een schuurtje, het uitvindertsatelier.

‘Ik ben hier!’ roept hij elke dag terwijl hij de deur open zwaait.

‘Wat fijn dat je er bent,’ antwoordt Mamoos elke dag. Het is

altijd even zoeken waar ze aan het rommelen is ergens tussen de vele spullen en prullen. Een kapotte wasmachine, een gebroken gitaar, een fiets zonder wielen, een gebarsten snorkel, een doos

brillen, een bak oude sleutels, blikken vol roestige spijkers. Wat voor anderen afval is, brengt Mamoës op ideeën voor projecten. ‘Niets weggooien, Mannetje! Alles bewaren voor je-weet-maar-nooit-ooit.’

Telkens weer kijkt Mannetje Bas rond en rond en rond en telkens weer ontdekt hij nieuwe vondsten en vindzels. ‘Waarvoor dienen die pillen in die vier bokalen daar boven op dat rek?’

‘O, die pillen! De blauwe pillen om goed te slapen. De gele pillen om niet verdrietig te worden. De rode pillen om je niet boos te maken. De groene pillen om nergens bang voor te zijn.’ Ook de medicijnen die de dokter haar voorschrijft, bewaart Mamoës voor je-weet-maar-nooit-ooit.

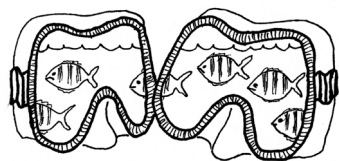
‘Waarom slik je je pillen niet?’ vraagt Mannetje Bas. ‘Je moet goed gezond blijven.’

‘Zie ik er ziek uit? Ik slaap goed. Ik treur niet. Ik ben niet boos. Ik ben nergens bang voor. Pillen zijn slecht voor je gezondheid. Wil je lang leven, Mannetje, slik geen pillen.’

Zou hij nu haar leeftijd durven vragen? ‘Hoe oud ben je, Mamoës?’

‘Verjaren, daar doe ik niet aan mee, vraagstaart! Ik kies zelf wel hoe oud ik ben,’ antwoordt Mamoës kribbig.

Het is beter over iets anders te praten. ‘Waar heb je die poster met vissen vandaan?’

‘Die foto heeft mijn lieve man getrokken met een onderwater-camera. Dat is lang geleden. We gingen elk jaar snorkelen langs koraalriffen.’ Mamoës kijkt naar de poster en glimlacht. Ze is er even niet. Ze droomt weg naar een vroegere tijd bij haar man. Ze zucht. ‘De onderwaterwereld is het mooiste wat er op aarde is.’

‘De zee is akelig,’ zegt Mannetje Bas. ‘Ik hou niet van de zee.’

‘Iedereen houdt van de zee.’

‘Ik kan niet zwemmen.’

‘Iedereen kan zwemmen. Zwemmen is goed voor je gezondheid. Wil je lang leven, Mannetje, ga zwemmen.’

Mannetje Bas voelt zich onprettig bij dit gesprek. Hij wil niet zwemmen. Hij durft niet zwemmen. Het is beter over iets anders te praten.

‘Gingen jullie met het vliegtuig op reis?’ vraagt hij.

‘Natuurlijk! Vliegen is net zo heerlijk als zwemmen!’

‘In welk type vliegtuig zaten jullie dan?’

Over vliegtoestellen en luchtvaart kan Mamoës urenlang praten. In het atelier liggen stapels boeken over raketten, vliegtuigen en helikopters. Aan de muren hangen schetsen van de bouw en de werking.

‘Op een dag, Mannetje Bas, vertrekken jij en ik op avontuur. Het wordt een heel bijzondere reis-heen-zonder-terug.’

‘Wanneer vertrekken we?’

‘Als we er klaar voor zijn.’

‘Ik ben er helemaal klaar voor.’

‘Rustig, rustig, Mannetje! Alles op zijn tijd.’

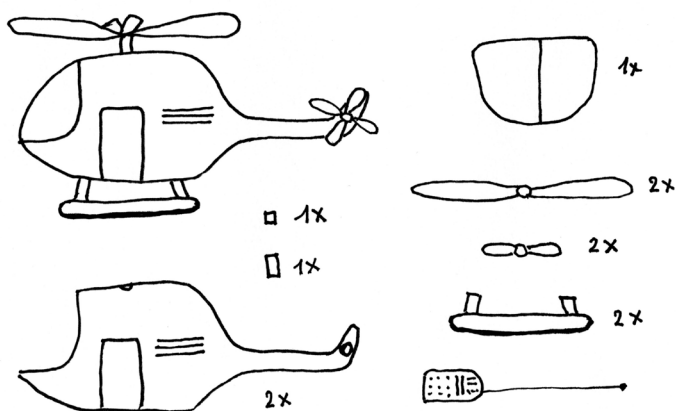
Mamoës gaat aan haar laptop zitten. Ze surft graag op zoek naar koopjes. ‘Kijk eens aan! Een helikopter! Kom eens naast me zitten!’

‘Wauw! Cool! Gaan we daarmee op reis?’

Daar moet Mamoës hartelijk om lachen. ‘Dat wordt moeilijk, Mannetje. Het is een bouw pakket voor een modelhelikopter die je bestuurt vanuit een doosje met knoppen en hendeltjes.’

‘Een afstandsbediening voor geleide besturing.’

‘Juist, ja, wijsneus! Ik bestel meteen dit helikoptertje online.’
De volgende dag wordt het pak bezorgd. Mamoës wacht tot haar

viend er is om het samen open te maken.

‘Probeer jij maar alles in elkaar te passen,’ zegt Mamoos.

Dat had Mannetje Bas gehoopt. In minder dan geen tijd bouwt hij de heli.

‘Goed zo,’ zegt Mamoos. ‘We testen hem meteen buiten op het terras. Probeer jij maar de heli te starten.’

Mannetje Bas plaatst de helikopter in het midden van een platte terrastegel. Dan drukt hij op de startknop. De wentelwieljes beginnen met schokjes te draaien. Het tuigje maakt een sputtergeluid, maar raakt niet van de grond.

‘Laat mij eens,’ zucht Mamoos, en ze neemt bruusk over. Hetzelfde gesputter. Twee keer valt de heli om. De derde keer vliegt hij een meter hoog, draait ondersteboven, tuimelt naar beneden en breekt een wiel.

‘Zie je dat?’ moppert Mamoos. ‘Fabrieksrommel! Wat je zelf maakt, maak je beter. Toch gooien we dit bouw pakket niet weg voor je-weet-maar-nooit-ooit.’

‘Pff! Ik vind het onnozel,’ zegt Mannetje Bas. ‘Een model-helikoptertje is belachelijk voor een tachtigplussige uitvinder.’

Mamoes kijkt hem verbaasd aan. Onnozel? Belachelijke tachtigplusser? Ze staart akelig lang voor zich uit. Dan zegt ze: 'Je kunt beter een tijdje niet komen. Ik kan enkele weken geen bezoek ontvangen. Ga nu maar.'

Zonder haar jonge vriend nog aan te kijken, neemt ze de helikopter op, stapt het atelier binnen en slaat de deur achter zich dicht. Is ze boos?

Mannetje Bas gaat stilletjes weg.